

optjent ved rejser betalt af det offentlige tilhører den betalende myndighed?»

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Ringkøbing Amts Dagblad den 21. januar 1998, hvoraf det fremgår, at politikere og embedsmænd i Ringkøbing Amt kan bruge bonuspoint opsparet ved tjenesterejser til private rejser. Spørgeren er af den opfattelse, at det er en uhensigtsmæssig omgang med optjente bonuspoint betalt af skatteyderne.

Det fremgår af artiklen, at Ringkøbing Amt tilsyneladende ikke vil kontrollere brugen af disse bonuspoint. I henholdsvis Århus og Viborg amter betragtes optjente bonuspoint som værende amtets ejendom.

Spørgeren er derfor interesseret i, at der udstedes enslydende regler til offentlige myndigheder, om at bonuspoint optjent ved rejser betalt af det offentlige, tilhører den betalende myndighed.

Svar (4/2 98)

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):
Finansministeriet har i cirkulæreskrivelse nr. 112 af 24. juni 1992 til samtlige ministerier og styrelser m.v. anmodet de omhandlede statslige myndigheder om at overveje, hvordan bonuspoint optjent af medarbejdere under tjenesterejser på den mest hensigtsmæssige måde kan anvendes til at reducere institutionens samlede omkostninger til tjenesterejser. Finansministeriet giver i cirkulæret udtryk for, at de bonusordninger, som flere flyselskaber tilbyder sine rejsende, efter Finansministeriets opfattelse i realiteten er rabatter, som tilkommer den, der har afholdt udgifterne til rejsen. Bonuspoint, der optjenes under tjenesterejser, tilkommer derfor tjenestestedet og må efter Finansministeriets opfattelse kun anvendes i forbindelse med tjenesterejser.

Der er ikke fastsat retningslinier om anvendelsen af bonuspoint i kommuner og amtskommuner, og jeg er ikke i lovgivningen tillagt beføjelser til at udstede bindende retningslinier til amtskommunerne og kommunerne på dette område.

Jeg har imidlertid med kopi af dette svar henledt de kommunale organisationers opmærksomhed på problemstillingen.

Spm. nr. S 1224

Til fødevarerministeren (27/1 98) af:
Niels Højland (FP):

»Vil ministeren genoverveje sin afvisning af ansøgningen fra muslingefiskerne i Limfjorden om tilladelse til midlertidigt sildefiskeri i fjorden, blandt andet på baggrund af, at Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri pr. 15. januar 1998 har forhøjet kalendermånedsrationen for ejere med tilladelse til fiskeri efter sild på rationsvilkår i Nordsøen (som Limfjorden hører under) og Skagerrak, fra 50 tons til 75 tons for fartøjer på 14 m og derunder?»

Begrundelse

Ministeren anfører i svaret på spørgsmål nr. S 1066 blandt andet, at »kvoten for sild er begrænset og i øvrigt er fælles med Nordsøen«. Hermed indikerer ministeren, at afvisningen af ansøgningen om tilladelse til midlertidigt sildefiskeri i Limfjorden er nært forbundet med det forhold, at kvoten er fælles med kvoten i Nordsøen, og at den samlede kvote er (kan være) begrænset. Ministeren konkluderer derefter fejlagtigt, at den begrænsede kvote i overvejen- de grad skal forbeholdes fiskerne i Nordsøen, og at det samtidigt må betyde, at muslingefiskerne i Limfjorden derfor ikke kan få en midlertidig tilladelse til sildefiskeri, sådan som traditionen har været i generationer.

Hvis den samlede kvote for Nordsøen var begrænset, og der kunne forudses problemer med en hurtig opfisket sildekvote med et efterfølgende stop for fiskeri efter sild i Nordsøen, var ministerens afvisning af muslingefiskernes ansøgning om et midlertidigt sildefiskeri logisk og acceptabelt.

Det overrasker derfor spørgeren, at Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri i en meddelelse pr. 15. januar 1998 har forhøjet kalendermånedsrationen for ejere af fiskerfartøjer med tilladelse til fiskeri efter sild på rationsvilkår i Nordsøen (som Limfjorden hører under) og Skagerrak, fra 50 tons til 75 tons for